

Sygn. akt III KK 142/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza
w sprawie A.K. i P.N. skazanych z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 28 listopada 2017 r.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 listopada 2016 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 5 stycznia 2016 r.,

na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 listopada 2016 r.,:

- w całości wobec A.K.,**
- w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 5 stycznia 2016 r., w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I tego wyroku o znamionach określonych w art. 148 § 2 pkt**

2 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. - wobec P.N. - a na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. także wobec M. P.

i w tym zakresie przekazuje sprawę tych oskarżonych Sądowi Apelacyjnemu w [...] w celu ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 5 stycznia 2016 r. uznał M.P., A.K. i P.N. za winnych tego, że w dniu 21 stycznia 2009 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu w sposób szczegółowo opisany w zarzucie, dopuścili się zgwałcenia i zabójstwa A.M., tj. dokonania przestępstwa z art. 148 § 2 pkt 2 kk w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które wymierzono: M.P. karę 12 lat pozbawienia wolności, A.K. - karę 15 lat pozbawienia wolności, P.N. - karę 25 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd I instancji orzekł od oskarżonych M.P., A.K. i P.N. solidarnie na rzecz:

- a. A.K. kwotę 5 000 (pięciu tysięcy) złotych tytułem poniesionej szkody majątkowej oraz kwotę 30 000 (trzydziestu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia;
- b. H.A. kwotę 30 000 (trzydziestu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia.

Tym samym wyrokiem oskarżonych P.N. i A.K. - Sąd Okręgowy uznał ponadto za winnych tego, że dnia 21 stycznia 2009 roku w S., po dokonany zabójstwie A.M. zabrali w celu przywłaszczenia należące do:

- A.K. dwa widelce, nóż, dwie szklanki i klucze do drzwi wejściowych ww. mieszkania;
- B.O. laptop firmy Acer Aspire 5730Z-323G32Mn o wartości 1 999 złotych;
- E.A. złoty pierścionek o wartości 130 złotych; tj. czynu z art. 278§1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 278§1 k.k. skazał każdego z nich na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

- Na podstawie art. 46§1 k.k. Sąd Okręgowy orzekł od oskarżonych A.K. i P.N. solidarnie na rzecz B.O. kwotę 1.999 zł, a na rzecz E.A. kwotę 130 zł – tytułem poniesionej szkody majątkowej.

Ponadto, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 88 k.k., orzeczono wobec osk. P.N. karę łączną 25 lat pozbawienia wolności, a wobec osk. A.K. karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 77§2 k.k. Sąd Okręgowy określił, że osk. A. K. będzie mógł skorzystać z warunkowego zwolnienia po odbyciu 12 lat wymierzonej mu kary łącznej.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tej sprawie zostało zaskarżone apelacjami wniesionymi przez obrońców wszystkich ówczynie oskarżonych. Autorzy zwykłych środków odwoławczych podnosili zarzuty naruszenia prawa procesowego dotyczące w szczególności przebiegu i zakresu postępowania dowodowego oraz prawidłowości oceny źródeł dowodowych, a także trafności poczynionych ustaleń faktycznych odnoszących się do przebiegu wydarzeń, udziału w nich poszczególnych oskarżonych oraz przypisanych im ról w zdarzeniu będącym przedmiotem procesu.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) uchylił orzeczenie o karze łącznej orzeczonej wobec osk. P.N. (pkt IIIa wyroku);
- 2) Osk. P.N. uniewinnił od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt. II zaskarżonego wyroku, uchylając jednocześnie określony w pkt. II a i b wyroku obowiązek naprawienia szkody przez tego oskarżonego na rzecz B.O. i E.A. i kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa;
- 3) z opisu czynu przypisanego osk. A.K. w pkt. II zaskarżonego wyroku wyeliminował zawarte w tym punkcie stwierdzenia o jego działaniu wspólnie i w porozumieniu z P. N. o zaborze w celu przywłaszczenia dwóch widelców, noża, dwóch szklanek i kluczy do drzwi wejściowych mieszkania na szkodę A.K. oraz o zaborze złotego pierścionka wartości 130 zł na szkodę E.A.;
- 4) uchylił orzeczenie w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 130 zł przez osk. A.K. na rzecz E.A..

W pozostałej części zaskarżony wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Obecnie obrońcy osk. A.K. i P. N. wnieśli kasacje od wyroku Sądu Apelacyjnego. I tak:

A. obrońca osk. A. K. zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 205 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 stycznia 2014 r., poprzez uznanie A.K. winnym popełnienia czynu z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w sytuacji, gdy brak było w niniejszym postępowaniu wniosku pochodzącego od osoby uprawnionej o ściganie sprawcy tegoż przestępstwa;
2. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepoddanie całościowej i rzetelnej analizie zawartych w apelacji obrońcy A. K. zarzutów, jakie postawione zostały wyrokowi Sądu I instancji, i rozważenie ich bez wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty za bezzasadne, tj. w sposób niezgodny z wymogami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., a także na nierozważeniu przytoczonych na ich poparcie okoliczności;
3. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 440 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji utrzymanie wyroku Sądu I instancji w zakresie przypisanych A.K. czynów w sytuacji, gdy sposób procedowania przez Sąd I instancji, w tym brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz opieranie rozstrzygnięcia na wynikach badań poligraficznych, winno skłaniać ku stwierdzeniu, że wyrok Sądu I instancji jawi się jako rażąco niesprawiedliwy, a co za tym idzie winien on podlegać uchyleniu.

Wskazując na powyższe zarzuty, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...] w postępowaniu odwoławczym. Natomiast obrońcy osk. P. N. zarzucili naruszenie całego szeregu przepisów procesowych wskazując jednocześnie w czym upatrują obrazy każdej z tych norm i tak wskazano na:

- I. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną, niezgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z

zakresu badań poligraficznych, dopuszczonego w toku postępowania odwoławczego,

2. naruszenie art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do wyników badania poligraficznego P.N. przeprowadzonego w toku postępowania apelacyjnego,

3. naruszenie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z 199a k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońców skazanego P.N. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu badań poligraficznych w celu przeprowadzenia dodatkowego badania skazanego M.P.,

4. naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońców skazanego P.N. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii poligraficznej dotyczącej skazanych P.N. i A.K.,

5. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457§ 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zarzutu z pkt. I ust. 1 lit. f) tiret drugi apelacji obrońcy tego oskarżonego.

Powołując się na powyższe zarzuty w kasacji sformułowano wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

W odpowiedzi na kasacje wniesione w tej sprawie, prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o uwzględnienie kasacji i uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych A. K. i P. N., a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. – także w stosunku do osk. M. P. - w odniesieniu do czynu przypisanego wszystkim oskarżonym w pkt I wyroku Sądu Okręgowego w [...] i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania. Podobne stanowisko zajął prokurator Prokuratury Krajowej występujący na rozprawie kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Autorzy skarg kasacyjnych wniesionych w niniejszej sprawie sformułowali w nich cały szereg szczegółowych zarzutów dotyczących zakresu niektórych czynności dowodowych przeprowadzonych w toku

procesu, w tym zwłaszcza opinii wariograficznych, ich oceny a także sposobu rozstrzygnięcia wniosków o uzupełnienie tych opinii, a konsekwencją wskazywanych uchybień miał być brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Jednak w świetle zarzutu zamieszczonego w skardze kasacyjnej obrońcy A. K., który podnosił wystąpienie bezwzględnej podstawy odwoławczej, rozważanie i ustosunkowywanie się do pozostałych zarzutów było przedwczesne na tym etapie postępowania.

Niezależnie bowiem od zarzutów merytorycznych podniesionych przez autorów kasacji pod adresem zaskarżonego orzeczenia, a zwłaszcza sposobu i wyników procedowania przez Sąd Apelacyjny w [...], Sąd Najwyższy był zmuszony w pierwszej kolejności rozważyć i uwzględnić okoliczność należącą do kręgu bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia wskazaną w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., tj. brak wniosku o ściganie sprawców zgwałcenia A.M.. Ujawnienie się bowiem uchybienia tego rodzaju sprawia, że skasowanie wyroku następuje bez badania wpływu naruszenia prawa na treść rozstrzygnięcia.

W tej sprawie mamy do czynienia właśnie z taką sytuacją. Powstała ona w związku z zastosowaniem specyficznej kwalifikacji prawnej zachowania przypisanego wszystkim oskarżonym, tj. zbiegu przestępstwa zgwałcenia i przestępstwa zabójstwa. Kumulatywna kwalifikacja przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt pierwszym wyroku Sądu Okręgowego sprawiła, że na prawny obraz tego czynu składają się dwie normy materialnoprawne opisujące znamiona tego zachowania, określone w przepisach art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 148 § 2 pkt 2 k.k. Właśnie występowanie tej pierwszej normy w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M.P., A.K. i P.N. w niniejszej sprawie aktualizowało obowiązek uzyskania wniosku o ściganie od osoby uprawnionej do realizowania w niniejszym procesie stosownego uprawnienia pokrzywdzonej.

Analiza kolejnych modyfikacji prawa karnego prowadzi do wniosku, że przestępstwo zgwałcenia do niedawna było traktowane jako przestępstwo bezwzględnie wnioskowe, co oznaczało, że dla jego ścigania niezbędne było

uzyskanie wniosku o ściganie od osoby pokrzywdzonej lub podmiotu realizującego jej uprawnienia. Bez spełnienia tego warunku postępowanie w sprawie o taki czyn, nie mogło się toczyć, a gdy zostało mimo to wszczęte – podlegało umorzeniu. Taki właśnie stan prawny obowiązywał w dniu 21 stycznia 2009 r., kiedy to doszło do popełnienia zbrodni będącej przedmiotem rozpoznania w obecnym procesie, a wynikało to z treści ówczesnego art. 205 k.k. Jednak sytuacja normatywna uległa zmianie w związku z uchyceniem tego przepisu przez art. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 849). Nowela ta weszła w życie z dniem 27 stycznia 2014 r. i od tej chwili obowiązek uzyskiwania wniosku o ściganie sprawcy przestępstwa zgwałcenia został zniesiony. Informacja o uchyceniu przepisu art. 205 k.k. jest oczywiście zamieszczona w aktualnej treści ustawy Kodeks karny. Natomiast ustawa nowelizująca zawiera jeszcze m.in. przepis art. 3, zgodnie z którym do czynów popełnionych przed dniem jej wejścia w życie (tj. dniem 27 stycznia 2014 r.- przyp. SN) ma zastosowanie przepis art. 205 k.k. w brzmieniu dotychczasowym.

W konsekwencji właśnie tego rozwiązania ustawowego ściganie sprawców przestępstwa zgwałcenia mającego miejsce w dniu 21 stycznia 2009 r., było dopuszczalne tylko w wypadku złożenia w tym zakresie stosownego wniosku przez osoby najbliższe osobie pokrzywdzonej, która utraciła życie w trakcie zdarzenia (art. 52 § 1 k.p.k.). Analiza akt sprawy prowadzi do przekonania, że żadna z osób mających status osoby najbliższej nie została należycie pouczona o potrzebie złożenia takiego wniosku ani o związanych z tym konsekwencjach. Treść protokołów zeznań składanych nieraz wielokrotnie przez matkę pokrzywdzonej H. A., jej babcię A. K., siostry: E. A., A. S., M. A. i brata D. M. przekonuje, że żadna z tych osób takiego wniosku nie złożyła. Nie ma też żadnych przesłanek do przyjęcia, że pisemne pouczenie o uprawnieniach pokrzywdzonego, jakie otrzymała św. H. A. pozwalało na powzięcie wiedzy o konieczności złożenia wniosku i jego znaczeniu dla możliwości przypisania sprawcom przestępstwa zgwałcenia. Nawet jeżeli kierunek postępowania był od początku zdominowany zbrodnią zabójstwa, a więc czynu o jeszcze większym ciężarze gatunkowym, to nic nie usprawiedliwia zaniedbania tej czynności przez organy ścigania.

Jak słusznie zauważa prokurator w swej odpowiedzi na kasację, powyższego braku nie niwelują wypowiedzi niektórych świadków prezentujących swoje nastawienie emocjonalne, jak np. fragment zeznań M. A. – siostry pokrzywdzonej *„Chciałabym aby ten koszmar już się skończył, a osoby winne trafiły do więzienia”* (k. – 1691, t. IX). Oświadczenie tego rodzaju jest na tyle ogólne, że nie można go traktować jako formalny wniosek o ściganie za przestępstwo zgwałcenia, skoro nie odnosi się do tej części zachowania sprawców czynu. W kontekście całego zdarzenia należy je wiązać z zabójstwem pokrzywdzonej.

Podobnie, proceduralnych wymagań wniosku o ściganie nie spełnia też wystąpienie H.A. i A.K. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia na ich rzecz w związku ze śmiercią A.M. (k. - 6170). Zamieszczone w nim stwierdzenie *„Oskarżonym winnym śmierci A.M. domagamy się nałożenia sprawiedliwego wyroku do zbrodni jakiej się dopuścili...”* wprost odnosi się do zabójstwa pokrzywdzonej, pomija natomiast całkowicie problematykę związaną z jej zgwałceniem.

Tymczasem orzecznictwo sądowe w sprawach o przestępstwa ścigane na wniosek stoi na stanowisku, że osobę uprawnioną do jego złożenia należy w pierwszym rzędzie pouczyć o znaczeniu i skutkach złożenia wniosku oraz o konsekwencjach jego braku lub cofnięcia, a następnie uzyskać jednoznaczne stanowisko co do woli ścigania czynu tej kategorii. Wprawdzie ustawa procesowa nie precyzuje formy w jakiej pokrzywdzony ma wyrazić wolę ścigania sprawcy przestępstwa wnioskowego, ale niezbędne jest, aby z dokumentu procesowego relacjonującego stanowisko wyrażone w tym zakresie przez osobę uprawnioną do złożenia wniosku, w sposób wyraźny wynikało żądanie ścigania i ukarania sprawcy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., II KK 140/08 LEX nr 486186).

Tak istotnego braku postępowania nie dostrzegły ani organy prowadzące postępowanie przygotowawcze, ani Sąd I instancji, który w toku rozprawy miał bezpośredni kontakt z osobami najbliższymi pokrzywdzonej i mógł uzyskać od nich stanowisko w omawianej materii. Także kontrola odwoławcza wykonywana przez Sąd Apelacyjny w [...] nie dostrzegła występowania ujemnej przesłanki procesowej.

Skoro zatem w toku postępowania w tej sprawie nie doszło do złożenia wniosku o ściganie sprawców zabójstwa A.M. – również za przestępstwo zgwałcenia, to przypisanie tego przestępstwa nie było dopuszczalne. Czyn o znamionach opisanych w art. 197 kk - w dacie jego popełnienia - był przestępstwem bezwzględnie wnioskowym, a w świetle art. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r., brak wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej nadal stanowi ujemną przesłankę procesową stojącą na przeszkodzie przypisaniu takiego przestępstwa. Wydanie orzeczenia skazującego w tych warunkach – nawet w warunkach kumulatywnej kwalifikacji z czynem ściganym z urzędu - stanowi uchybienie o charakterze bezwzględnym i musi skutkować uchyleniem wyroku dotkniętego taką wadą.

Jak jednak wspomniano na wstępie brak wniosku o ściganie jest przeszkodą procesową, którą można usunąć – obecnie aż do chwili upływu okresu przedawnienia. Zatem, wynikająca z ustawy konieczność wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia przez sąd kasacyjny – w części również z urzędu – nie prowadzi do umorzenia postępowania w odniesieniu do przestępstwa wnioskowego, ale w toku ponownego postępowania odwoławczego otwiera możliwość uzyskania od osób najbliższych pokrzywdzonej oświadczenia w przedmiocie żądania ścigania sprawców również za przestępstwo zgwałcenia.

W tym celu należało uchylić wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] w tej sprawie wobec wszystkich oskarżonych - w części dotyczącej pierwszego z czynów im przypisanych, tj. zabójstwa A.M. połączonego z jej zgwałceniem. Odnotować trzeba przy tym, że wprowadzie wyrok sądu odwoławczego nie został zaskarżony kasacją na korzyść M.P., gdyż jego obrońca nie złożył tego środka zaskarżenia, ale stosownie do dyspozycji art. 536 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym ma zastosowanie przepis art. 435 k.p.k. Sąd Najwyższy orzeka więc poza granicami kasacji m.in. w wypadku, gdy te same względy, które doprowadziły do uchylenia wyroku na rzecz wnoszących kasację przemawiają za jego uchyleniem również na korzyść tych oskarżonych, którzy nie wnieśli nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W realiach tej sprawy zatem, istnieje obowiązek uchylenia wyroku sądu odwoławczego także w odniesieniu do osk. M.P., chociaż nie wystąpił on ze skargą kasacyjną, gdyż również wobec tego oskarżonego ma zastosowanie ta sama

bezwzględna podstawa uchylenia orzeczenia w postaci braku wniosku o ściganie, która zachodziła wobec współoskarżonych.

Sąd Najwyższy uznał też za konieczne uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w odniesieniu do A. K. również w części dotyczącej czynu polegającego na kradzieży mienia z mieszkania pokrzywdzonej A. M. Przemawiał za tym nierozzerwalny związek zachodzący między czynem stanowiącym zbrodnię zabójstwa połączonego ze zgwałceniem pokrzywdzonej i kradzieżą mienia dokonaną po zabójstwie. Relacja czasowo-przestrzenna zachodząca między tymi zachowaniami sprawiła, że zarzuty kasacji wniesionej przez obrońcę osk. A. K. zostały skonstruowane w taki sposób, iż ich rozpoznanie w części odnoszącej się do kradzieży mienia - już na obecnym etapie postępowania – prowadziłyby do wyrażenia poglądu przesądzającego o ocenie zarzutów dotyczących czynu głównego, co do którego orzeczenie nie jest prawomocne i taka ocena mogłaby wpłynąć na wynik kontroli instancyjnej. Stąd również ograniczenie rozpoznania wniesionych kasacji do uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę uchylenia wyroku, gdyż rozpoznanie sprawy w tym zakresie okazało się wystarczające do wydania orzeczenia (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), a wręcz zdeterminowało jego treść. W tej sytuacji, jakiegokolwiek rozważania poświęcone pozostałym zarzutom kasacyjnym zostały uznane za przedwcześnie.

Powyższe przekonanie uzasadniało uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zakresie opisanym w wyroku Sądu Najwyższego i przekazanie sprawy w uchyłonej części temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Przystępując do ponownego orzekania w tej sprawie, w ramach przeprowadzanej kontroli instancyjnej, Sąd Apelacyjny powinien w pierwszym rzędzie udzielić osobom uprawnionym do realizowania uprawnień pokrzywdzonego (art. 52 § 1 i 2 k.p.k.) - w tym do złożenia wniosku o ściganie - pouczenia o znaczeniu i skutkach złożenia takiego wniosku oraz o konsekwencjach jego braku, a następnie uzyskać jednoznaczne stanowisko co do woli ścigania czynu tej kategorii w odniesieniu do sprawców zabójstwa A. M.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

